

Въ сжбота срещу Връбница Слави и Любенъ се мушнаха въ килера и дълго тършуваха вжтре. Най-последе излѣзоха на-товарени и двамата съ една раница, два чифта подковани обуца и две стари палта.

— Всичко ли е? — попита Слави.

— Всичко, — отговори Любенъ.

— Значи — утре за върба, въ черквата на манастира.

— Бре, бате Славе, закъс-нѣхме тазъ година! — въз-дъхна Любенъ. — Я вижъ, тукъ всички дървета вече цѣфнаха. Сигурно минзухари не сж оста-нали въ планината...

— Не бой се, — отвърна Слави, — ще намѣримъ. Ами ела сега да притъкнимъ всич-ко, та да ни е готово за утре. Я отвори раницата, простири я на слънце да се повѣтри, и взе-ми после да намажешъ обу-щата.

Любенъ развърза прашната зеленикава раница, и извед-нѣжъ отвжтре изскочи хубава пѣстра пеперуда, затрептѣ, за-трептѣ и изчезна въ двора.

Момчетата се спогледаха зѣп-нали.

— Хе! — викна Слави. — Ви-дѣ ли я? Есенесъ, навѣрно, е паднала вжтре като какавида отъ нѣкое планинско дръвче, цѣла зима е спала, и сега — ф-р-рѣ — отиде!

Любенъ гледаше ухиленъ къмъ двора.

— Че какво? И ние не сме ли като нея? Цѣла зима за-творени, ху-у, спари ми се ду-шата, бате Славе!

Отъ двора затърча Вълчо, веселото пѣстро куче, почна да души раницата, залая и завър-тѣ опашка.

— А, и ти ли искашъ? — засмѣ се Слави. — Добре, до-бре! Ще дойдешъ! Нали лани заедно ходихме, не си забра-